

اداره خانی :

خط - نجفیه بازارى ساغیبلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

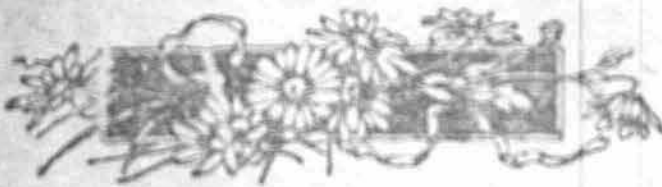
آریستووولوس د. خریلبیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμήται γρυσ. 2.

Το σμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Προχθές ένα χαριτωμένο παιδάκι μου έλεγε :

— 'Αχ! γιατί με στέλλουν οι γονείς μου εις τὸ σχολεῖον!

Καί, ἐνῶ έλεγε αὐτά, ένα βαθύ παρά- πονο ἐξωγραφίζετο εις τὸ κομψό και ἀθφο προσωπάκι του.

Δέν τοῦ ἀπήντησα τότε, δά τοῦ ἀπαν- τήσω ὅμως σήμερον με τήν συνομιλίαν μου αὐτήν, και πιστεύω νά τήν διαβά- σουν και ἄλλα παιδάκια με ἐνδιαφέρον, διότι και ἄλλα παιδάκια με τὸ ἴδιο παρά- πονον λέγουν μέσα εις τήν ψυχὴν των :

— 'Αχ! γιατί οι γονείς μας μάς στέλλουν εις τὸ σχολεῖον!

'Εν πρώτοις, πρέπει, παιδιά μου, νά σάς εἰπῶ, ὅτι ἔχετε πολὺ ἄδικον νά κάμνετε τήν ἐρώτησιν αὐτήν καθὼς τήν κάμνετε.

'Εκείνος ὁ ἀνάστεναγμός σας, ἐκείνο τὸ ἄχ σας, φανεράνει, ὅτι δέν ἀγαπάτε τὸ σχολεῖον, τὰ γράμματα, τήν ζωὴν των τάξεων, τὰ καθήκοντα και τοὺς περιορισμούς των. Δέν τ' ἀγαπάτε ὅλα αὐτά και δι' αὐτὸ στενάζετε. Τὰ νομί- ζετε ἄγγαρειά, τὰ νομίζετε βαρύντατα καταναγκαστικά ἔργα, ἔργα φιλακισμέ- νων.

Και ὅμως ποῖος ἀπό σάς δά ἐδικαιολο- γοῦσεν ένα συνηλικιώτην του, ἀν ἀνε- στέναζεν ὅσες φορές τοῦ προσέφερον οι γονεῖς ένα κομμάτι μπακλαβά; Ποῖος ἀπό σάς ἤμποροῦσε νά δικαιολογήσῃ ένα φίλον σας, ὁ ὁποῖος δά ἔκλαιε πι- κρά, διότι οι γονεῖς του τοῦ ἠγόρασαν καινούργια ροῦχα;

Εἶδετε κανένα νά κλαίῃ, ὅταν τοῦ ἀγοράζουν νέα φορέματα και νά στενάζῃ ὅταν τοῦ δίδουν γλυκύσματα; Δέν εἶδετε, βέβαια, ἐάν ἐδλέπατε, δά ἐλέγατε :

— Αὐτὸ τὸ παιδί είναι τρελλὸ και ἀνόητο.

Μπακλαβάς και καινούργια ροῦχα είναι γιά σάς σήμερον τὸ σχολεῖον, είναι μάλι- στα κάτι πολυτιμώτερον ἀπό τὰ δύο αὐτά πράγματα, τὰ ὅποια δίδουν μίαν προσωρινήν εὐχαρίστησιν και περνοῦν. Είναι τὸ σχολεῖον γλυκύτερον ἀπό τὰ γλυκύσματα και χραισιμώτερον ἀπό τὰ ἐνδύματα.

Τώρα θέλετε και ἐγὼ και ὅλοι μας νά λέγωμεν γιά σάς, ὅτι εἰσθε ἀνόητοι ποῦ στενοχωρεῖσθε διὰ τὸ σχολεῖον, καθὼς σεις λέγετε, ὅτι είναι ἀνόητα τὰ παιδιά, ποῦ κλαίουν ὅταν τὰ δίδουν μπακλαβά και φορεσιές; 'Οχι, βέβαια. Δέν θέλετε νά σάς κατηγορήσουν ἔτσι και δι' αὐτὸ πρέπει νά μή στενάζετε, διότι σάς δίδουν αὐτήν τήν ἀπόλαυσιν και τήν εὐτυχίαν.

'Εχω ἀκόμη και κάτι ἄλλο νά παρα- τηρήσω, πρὶν ἀπαντήσω εις τήν ἐρώτησιν σας. Βλέπετε σταματῶ εις τήν ἰδικήν σας φράσιν. Μοῦ εἰπατε :

— Γιατί μάς στέλλουν οι γονεῖς μας εις τὸ σχολεῖον!

Ξεῦρετε τί φανεράνει αὐτὸ τὸ μάς στέλ- λουν; γνωρίζετε τί σημασίαν ἔχει ὁ λόγος αὐτός;

Ἄν δέν τὸ σκέπτεσθε, ἀφήστε με νά σάς τὸ ἐξηγήσω :

Μάς στέλλουν σημαίνει : ἡμεῖς δέν θέλο- μεν νά υπάγωμεν, ἀλλά μάς ἀναγκά- ζουν νά πάμε. Μάς στέλλουν φανεράνει, ὅτι δέν εὐρίσκομεν κάμμίαν ἀπόλαυσιν εις τὸ σχολεῖον, ἀλλά πηγαίνομεν, διὰ νά μή δυσχερεστήσωμεν τοὺς γονεῖς μας, διὰ νά μή τοὺς ἀναγκάσωμεν νά μάς τιμαροῦν, διὰ νά τοὺς υπακούσωμεν τέλος πάντων. Μάς στέλλουν ἐξηγεῖται, ὅτι, ἀν δέν εἶχο- μεν γονεῖς και κηδεμόνας, ἀν δέν εἶχομεν συγγενεῖς και μεγαλειτέρους, ἢ ἀν εἶχαμεν γονεῖς ἀστόργους, οι ὁποῖοι

νά μή ἐφρόντιζαν γιά μάς, και οι ὁποῖοι νά μή μάς ἐστελλαν εις τὸ σχολεῖον, ἡμεῖς μόνοι μας, αὐθόρμητοι, οὐδέποτε δά ἐπηγαίναμεν και δά ἐμέναμεν μα- κράν τοῦ σχολεῖου, μακράν τῆς μαθήσεως.

Αὐτὸ, λοιπόν, σημαίνει ἡ φράσις σας μάς στέλλουν, ἢ τοῦλάχιστον αὐτήν τήν ἰδέαν δίδετε με τήν φράσιν σας αὐτήν νά ἐννοήσωμεν.

'Αλλά συμβαίνει αὐτὸ; πραγματικῶς, δέν ἀγαπάτε τὸ σχολεῖον; ἀν εἰσθε μόνοι και ἐμένατε εις τήν ἐξουσίαν τῆς δελη- σεώς σας, δέν δά ἐπηγαίνατε; 'Αλλά τότε τί δά ἐκάμνετε; δά ἐπαίζατε ὀλονέν; δά ἐτρώγατε διαρκῶς; δά ἐκοιμάσθε νύκτα και ἡμέραν; τί δά ἐκάμνετε;

'Επειτα δά κατεδικάζετε τὸν ἑαυτὸν σας νά μείνῃ ἀγράμματος, ἀπαιδευτος, ἀμόρφωτος;

'Οχι, δέν τὸ πιστεύω ποτὲ αὐτὸ δέν τὸ φαντάζομαι, ὅτι ἡ φράσις σας :

— 'Αχ! γιατί μάς στέλλουν οι γονεῖς μας εις τὸ σχολεῖον!

ὅτι φανεράνει στενοχωρίαν.

'Εξάπαντος, κάτι ἄλλο ἠθέλατε νά εἰσητε, κάτι ἄλλο ἐννοεῖτε και τὸ παρε- ἕγησα.

— 'Αλλά γιατί πρέπει νά ἀγαπῶμεν τὸ σχολεῖον; 'Ο μπακλαβάς μάς γλυ- καίνει τὸ στόμα, τὰ καινούργια ροῦχα μάς κάμνουν ἀξιοπρεπεῖς και ὀφραίους τὸ σχολεῖον μόνον μάς βασανίζει.

Παιδιά μου, εις τήν ἐρώτησιν σας αὐτήν δέν δά σάς ἀπαντήσω με τήν φράσιν :

— Πρέπει νά ἀγαπάτε τὸ σχολεῖον, διότι πρέπει,

ἀλλά δά σάς μετρήσω τοὺς λόγους ὄλους, διὰ τοὺς ὁποῖους είναι λογικὸν νά τὸ ἀγαπάτε.

Μ' ἀρέσει νά συζητῶ με τοὺς μικροὺς μου φίλους και ὄχι νά διατάσσω, ἀλλά μ' ἀρέσει και οὔτοι νά δέχωνται μίαν γνώμην, ὅταν ἡ γνώμη αὐτὴ είναι λογική.

Λοιπόν, περιμένετε με τήν προσοχὴ ἐβδομάδα.

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' Ιδιαίτερον τεύχος ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδόμενον ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελεῶν) Γρ. 60
τὸ ἑξωτερικὸν > > > > > Φρ. 20
ἀι ἐγγυηφαὶ προσπληροῦνται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΒΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΪΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΕΞΥΠΝΟ ΡΑΠΤΑΚΙ (ΜΥΘΟΣ)

Ἦτο μίαν φορὰν ἓνας βασιλεὺς, ὃ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀγόρι, ἀλλὰ μόνον μίαν κόρη. Ἐζήτησε, λοιπόν, νὰ γυμφεύσῃ τὴν κόρη του μὲ τὸν ἑξυπνότερον νέον τῆς χώρας του, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ νὰ δώσῃ τὸν θρόνον του.

Παρουσιάσθησαν πολλοὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν κόρη του, ἡ ὁποία τοὺς κάμνει διαφόρους ἐρωτήσεις. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ ἐρωτήσεις ἦσαν δύσκολοι, δι' αὐτὸ κάνας ἀκόμη δὲν ἐφάνη ἱκανός.

Εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐκείνην ὑπῆρχον τρεῖς ράπται. Δύο μεγάλοι καὶ ἓνας μικρός. Οἱ δύο ράπται, ἐπειδὴ εἴθευραν πολὺ καλὰ νὰ ράπτουν, εἶχαν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἤμποροῦσαν νὰ λύσουν καὶ τὰ αἰνίγματα τῆς βασιλοπούλας. καὶ νὰ γίνουν καὶ βασιλεῖς.

Παρουσιάσθησαν, λοιπόν, εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἤκουσαν τὸ αἰνίγμα τῆς κόρης, ἀλλὰ οἱ δύο ἐκεῖνοι ράπται δὲν ἐπέτυχον καὶ δι' αὐτὸ ἀπεδιώχθησαν.

Ὁ τρίτος ράπτης, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ραπτάκι, εἶχε τὴν τέλμη νὰ παρουσιασθῇ καὶ αὐτὸ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ δοκιμασθῇ.

Ἡ κόρη ἐγέλασεν ὅταν τὸν εἶδε καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ εἰπῇ τὸ δυσκολώτερον πρόβλημα, διὰ νὸ μὴ τὸ εὖρη καὶ διὰ νὰ χύσῃ.

Τὸν ἐρωτᾷ, λοιπόν, τί εἶδους μαλλιά εἶχεν εἰς τὸ κεφάλι τῆς ἡ βασιλοπούλα ἐκρυπτε πολὺ τὰ μαλλιά τῆς καὶ δὲν ἄφινε κανένα νὰ τὰ ἰδῇ.

Τὸ ραπτάκι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἀνεκάλυψε τὸ χρώμα τῶν μαλλίων τῆς βασιλοπούλας.

Ἡ κόρη ἔμεινεν ἐκπληκτος.

— Πῶς; αὐτό, λοιπόν, τὸ ραπτάκι θὰ ἐγίνετο ὁ βασιλεὺς;

Δὲν ἤθελε καὶ διὰ τοῦτο τοῦ λέγει:

— Μάλιστα, ἤρρες τὴν πρώτην ἐρώτησίν

μου καὶ ἔλυσε τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμῃς καὶ ἄλλο. Πρέπει νὰ περάσῃς ἀπόψε τὴν νύκτα μέσα εἰς τὸ σκοτεινὸν ὑπόγειον, ὅπου ἔχω μίαν μεγάλην ἀρκοῦδα.

Τὸ ραπτάκι ἐδέχθη καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν βάλουν εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἡ βασιλοπούλα ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ ἀρκοῦδα θὰ ἐτρωγε τὸν νέον ἐκείνον.

Ὅταν ἔβαλαν τὸ ραπτάκι εἰς τὸ ὑπόγειον, εἶδε πραγματικῶς μίαν μεγάλην ἀρκοῦδαν νὰ εἶναι ἐκεῖ.

Δὲν ἐτρόμαξε, δὲν ἐφοβήθη καὶ μόνον ἤρχισε νὰ σκέπτεται μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐγελοῦσε τὴν ἀρκοῦδα καὶ θὰ ἐπερνοῦσε μαζί τῆς τὴν νύκτα χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ.

Ἦρχισε νὰ τῆς ὁμιλῇ μὲ χαϊδευτικὸν τρόπον καὶ νὰ τὴν περιποιῆται.

Κατόπιν ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του φουντούκια, τὰ ἐκαθάριζε καὶ τὰ ἐτρωγε.

Ἡ ἀρκοῦδα, ὅταν τὸν εἶδεν, ἐζήλευσε καὶ τοῦ εἶπε:

— Δός μου καὶ ἐμένα μερικὰ φουντούκια.

Τὸ ραπτάκι ἔβαλε τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπην καὶ ἔδωσε μίαν φουχτα φουντούκια· ἀλλ' ὄχι, δὲν ἦσαν φουντούκια, ἀλλὰ πέτρες, ὅμοιες μὲ φουντούκια.

Ἐπῆγεν ἡ ἀρκοῦδα νὰ τὰ σπάσῃ, δὲν ἠμπόρεσε καὶ ἔσπασε τὰ δόντια τῆς.

Ἐπειτα τὸ ραπτάκι ἐπῆρε τὸ βιολί του, ποῦ εἶχε πάντοτε μαζί του, καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ.

Ἡ ἀρκοῦδα ἠὲχαριστήθη ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ εἶπεν εἰς τὸ ραπτάκι:

— Εἴμπορεῖς νὰ μὲ μάθῃς κ' ἐμένα νὰ παίζω βιολί;

— Εὐχαρίστως, εἶπε τὸ ραπτάκι.

Καὶ ἤρχισε νὰ δείχνῃ εἰς τὴν ἀρκοῦδαν πῶς παίζουν τὸ βιολί.

Ἐξαφνα ὅμως τῆς λέγει:

— Δὲν θὰ μάθῃς γρήγορα βιολί, ἐνόσφ ἔχεις αὐτὰ τὰ μεγάλα νύχια.

— Τί πρέπει νὰ τὰ κάμω;

— Νὰ τὰ κόψῃς ὀλίγο. Στάσου νὰ σοῦ τὰ κόψω ἐγὼ καὶ θὰ ἰδῆς τί εὐμορφα, ποῦ θὰ παίζῃς βιολί.

Ἡ ἀρκοῦδα ἐδέχθη καὶ τὸ ραπτάκι ἐτρωξεν, ἐπῆρεν ἓνα εργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ξυλουργοὶ σφίγγουν τὰ σανίδια, ποῦ θὰ κόψουν, ἔβαλε μέσα εἰς αὐτὸ τὰ πόδια τῆς ἀρκοῦδας καὶ τὰ ἔσφιξε δυνατὰ.

Ἡ ἀρκοῦδα ἤρχισε τότε νὰ φωνάζῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κόμῃ τίποτε, διότι καὶ δόντια δὲν εἶχε καὶ τὰ πόδια τῆς ἦσαν σφικτὰ μαγκωμένα.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ραπτάκι ἐπῆρασε τὴν βραδυάν του, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρκοῦδα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωῖ, ὅταν ἐμῆθεν ἡ βασιλοπούλα, ὅτι τὸ ραπτάκι μὲ τὴν ἑξυπνάδα του κατώρθωσε νὰ γελᾷ τὴν ἀρκοῦδα, ἔστειλεν ἓνα βασιλικὸ ἀμάξι νὰ τὸ πάρῃ. Ἐπῆγαν, λοιπόν, ἀνθρώποι τοῦ παλατιοῦ, τὸν ἀνοῖξαν, ἐπῆραν τὸν μικρὸν ράπτην καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ ἀμάξι, ποῦ θὰ τὸν ἐπῆγαινε εἰς τὸ παλάτι. Ἐλυσαν ἔπειτα τὴν ἀρκοῦδα.

Ἀλλὰ ἡ ἀρκοῦδα μόλις εἶδεν, ὅτι ἐφευγεν ἐκεῖνος, ποῦ τὴν ἐγέλασεν, ὤρμησεν ἐναντίον του, διὰ νὰ τὸν σπαράξῃ. Τὸ ραπτάκι ὅμως δὲν ἐτρόμαξεν, ἐσηρῆχθη εἰς τὸ ἀμάξι μὲ τὰ χέρια πρὸς τὰ κάτω, ἔβγαλε τὰ πόδια του ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης καὶ ἐφώναξε σὴν ἀρκοῦδα:

— Μὴ πλησιάζεις, γιατί βλέπεις αὐτὸ τὸ εργαλεῖον; θὰ σοῦ πιάσω πάλιν τὰ πόδια σου.

Ἡ ἀρκοῦδα, ἡ ὁποία ἐνεθυμῆτο τοὺς πόνους τῆς, ἐφοβήθη καὶ ὠπισθοχώρησε.

Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ραπτάκι ἐπῆγε σῶον εἰς τὸ παλάτι καὶ ἐγαίνε παιδί τοῦ βασιλέως.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι μῦθος! θὰ μοῦ εἰπῆτε.

— Ναί, εἶναι μῦθος, μὰ εἶναι μῦθος ἀληθινός.

Εἰς τὴν ζωὴν σας, μικροὶ μου φίλοι, θὰ σᾶς τύχουν πολλὰ ἐμπόδια καὶ δυσκολαί· πρέπει μὲ τὴν ἑξυπνάδα σας καὶ μὲ τὸ θάρρος σας νὰ τὰς νικήσετε, διὰ νὰ ἐαυτύχετε καὶ διὰ νὰ δεξασθῆτε.

(Grimm)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΗΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΜΑΡΙ

Σ' ἓνος γαϊδάρου καμάρι
κάθεται γονδρός χωριάτης,
ἐκκουσμένος ἀγωνιάτης,
καὶ κρατεῖ τόσο καμάρι,
ποῦ καθίνας σπαματῆ
καὶ μὲ γέλια τὸν ρωτᾷ:

« Τί σὲ κάνει καὶ κομπάζεις;
Τὸ μυαλό σου; ἡ ὀμορφιά σου;
ἡ γαϊδουροσυντροφιά σου;
ἢ θαρρεῖς πρὸς μὲς ζιπποῦσαι
κ' ἂν παρῆς καμαρωτά; »
Κ' ὁ χωριάτης ἀπαντᾷ:

Στὸν περίπατο ἐκεῖ κάτου
εἶδα κάποιον καθάλλεργ,
ποῦχε κ' ὀμορφιά καὶ χέρι
στ' ἀλογό του τὸ βαρδύτο,
γιατὶ πῆγαινε κ' αὐτὸς
σὲν ἐμὲ καμαρωτός.

« Κ' εἶπα τότε: ἂν στὸ καμάρι
τοῦ γαϊδάρου μου καθίσω
καὶ περιήρανος κρατήσω
τὸ δικό του τὸ καμάρι,
ὅλοι πῆξ θὰ μὲ κοττοῦν
καὶ ποῖός εἶμαι θὰ ρωτοῦν.

« Κ' ἀποκρίθησαν ἐκεῖνοι:
Τὸ καμάρι σου δὲν εἶναι
καθαλλέργ νὰ σὲ κάμῃ,
οὔτε, φίλε μου, σοῦ δίνει
τόση χάρη κ' ὀμορφιά
ἢ γαϊδουροσυντροφιά.

« Κ' ἂν κρατοῦσε αὐτὸς καμάρι,
μὰ κάνει δὲν τὸν ἐγέλα,
γιατὶ στίκαρταν οἱ οἱ ἄλλοι
καὶ οὐ στίκαρταν οἱ καμάρι.
Καὶ καμάρι ὅποιος κρατεῖ,
πῆξαι εἶναι κατὶ τοῦ.

Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Εκ του Γαλλικού)

Συντάχια από σελ. 371

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

6 ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ο χαιρετισμός είναι η πρώτη εκδήλωση της ευγενείας. Ένα παιδί, ένας κύριος ή μία κυρία εμπορούν να φανούν αν είναι ευγενείς και από μόνον τον χαιρετισμό των. Δι' αυτό πρέπει να προσέχετε να χαιρετάτε και πώς να χαιρετάτε.

Μή κάμνετε τον αδιάφορον Ένας χαιρετισμός δεν κοστίζει τίποτε και μ' όλα ταυτα δεικνύει την καλήν αγωγήν σας. Ένας χαιρετισμός τιμή έχει μόνον εκείνον, προς τον έποσον απευθύνεται, αλλά και εκείνον, ο οποίος τον δίδει.

Τά αγόρια χαιρετούν καθώς οι άνδρες, με το καπέλλο, αν όμως φορούν στολήν προσκοπων, τότε κάμνουν στρατιωτικόν χαιρετισμόν τα κορίτσια χαιρετούν με έλαφράν κλίσην της κεφαλής.

Όταν εδρεθῆ εν αγόρι εις τον δρόμον και θέλη να χαιρετήσῃ, τότε αφαιρεί το καπέλλο του από το κεφάλι και το απομακρύνει. Είναι άπλη ή κίνησις αυτή, και όμως πρέπει να γίνεται με λεπτότητα και με ευγένειαν.

Όταν χαιρετάτε με το καπέλλο, πρέπει να έχετε έστραμμένον το πρόσωπον προς εκείνον, που χαιρετάτε, και ή φυσιογνωμία σας πρέπει να είναι γλυκεία και προσηνής.

Μή χαιρετάτε με στρατιωτικόν χαιρετισμόν, όταν φορήτε καπέλλο πολιτικῆς ένδυμοσίως, διότι αυτό θεωρείται ως περιφρόνησις.

Βεβαίως, ο χαιρετισμός διαφέρει. Άλλέως θα χαιρετήσετε, με οικειότητα δηλαδή, ένα συμμαθητήν σας και φίλον σας, άλλέως ένα κύριον και άλλέως μίαν κυρίαν.

Όταν χαιρετάτε κυρίας και κυρίους, πρέπει ο χαιρετισμός σας να φανερώη σεβασμόν και εκτίμησιν. Άκόμη όταν ιδήτε, ότι κάποιος συνηλικιώτης φίλος σας συνοδεύει τον πατέρα ή την μητέρα του, δεν σας επιτρέπεται να τον χαιρετήσετε, καθώς θα τον χαιρετούσατε όταν ήτο μόνος. Ο σεβασμός δεν πρέπει να λείψη, διότι δεν χαιρετάτε πλέον αυτόν τον φίλον σας, αλλά τον πατέρα και την μητέρα του.

Όταν χαιρετάτε πολλούς ταυτοχρόνως, ένα έμιλον π. χ., τότε ο χαιρετισμός σας πρέπει να είναι κάπως παρατεταμένος. Όταν βγάξετε το καπέλλο σας, μη το κατεβάξετε κατωτέρω από τους ώμους σας, αλλά κρατήσατέ το ύψηλά. Αν λάβετε ανάγκην να έμιλήσετε καθ' όδόν με κάποιον ανώτερόν σας, τότε βγάξετε το καπέλλο σας, το κρατείτε εις την γραμμήν των ματιών σας και μένετε και' αυτόν τον τρόπον άσκεπαίς έφ' έσπον τον έμιλείτε. Εάν όμως ο κύριος ή ή κυρία σας, είπουν να βάλετε το καπέλλο σας, τότε πρέπει να υπακούσετε.

Χαιρετάτε πάντοτε με το δεξι χέρι

K= ZQH

Εις το προσεχές :

Πώς χαιρετούν τα κορίτσια.

χαράδρας, αί φωναί του Κωστήρ και του Βέμπ, οι όποιοι έπροχωροῦσαν κάπως έμπρός, έκαμαν να τρέξη ο Δόνιφαν πρώτον και κατόπιν όλοι οι άλλοι.

Εις το μέσον των τελμάτων, εις απόστασιν έκατόν περίπου βημάτων, έκυλίετο ένα πελώριον ζῳον, το όποιον ο μικρός κυνηγός παρευθός το άνεγνώρισεν.

΄Ητο εις ίπποπόταμος, χονδρός και παχύς, ο όποιος, ευτυχώς δι' αυτόν, έδυθίσθη κάτω από τα χόρτα του τέλματος, πριν άκόμη προφθάσουν τα παιδιά να τον σημαδεύσουν. Προς τί, άλλως τε, να ρίθουν ένα πυροβολισμόν άχρηστον ;

— Τί είναι αυτό το μεγάλο θηρίον ; ήρώτησεν ο Δόλ άρκετά άνήσυχος.

— Είναι ίπποπόταμος, του άπήντησεν ο Γόρδων.

— ΄Ιπποπόταμος ! τί παράξενο όνομα !

— Είναι, σαν να λέμε μ' άλλους λόγους : άλογο του ποταμού, άπήντησεν ο Μπριάν.

— Μα αυτό όμως δεν μοιάζει με άλογο ! παρατήρησεν ο Κωστήρ.

— Όχι, έφώναξεν ο Σερδής και γι' αυτό με φαίνεται, ότι θα ήτε προτιμότερον να το έλεγαν χοιροπόταμον.

΄Η σκέψις αυτή δεν ήτο παράλογος και έπροκάλεσε τα γέλια των άλλων παιδιών.

Εις τας δέκα έφθασαν εις την άμμουδιά του λιμένος του Σλοθγκι. Έσταμάτησαν κινητά εις την δχθην του ποταμού, εις το μέρος ακριβώς, όπου είχαν σταθμεύσει την πρώτην φοράν κατά την διάλυσιν του πλοίου.

Κάμμιά εκατοστή φώκαι ήσαν εκεί και έπηδούσαν μεταξύ των βράχων ή έξεσταίνοντο εις τον ήλιον. ΄Ησαν άλλαι, αί όποια έκυλίοντο επί της άμμου.

Τά άμφίδια αυτά έρκάγοντο, ότι δεν ήταν συνειθισμένα πολύ με τοῦ ανθρώπους. ΄Ισως μάλιστα να μη είχαν ποτέ τους ιδεί άνθρωπον, άφοῦ ο θάνατος του Γάλλου ναυαγοῦ είχε συμβῆ πρό είκοσι τοῦλάχιστον έτών. Δι' αυτό αί φώκαι αυτά έπλανώντο ήσυχαι και χωρίς να ύποπτευθῆ τι. Πλήν ήτο φρόνιμον να λάβουν τα παιδιά όλα τα προφυλακτικά μέτρα των, δια να μη τρομάξουν τα ζῳα και φύγουν.

(άκολουθεί)

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ ΤΟΥ ΔΙΩΠΟΥ

ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΛΑΕΠΟΥ

Βγήκ' ο κάβουρας με μίρα στο βουνό να σιργανίσῃ, και ή άλαπού, που είχε δύο βράδρια να διπνήσῃ,

τον έρκάζει σαν τίν είδε ο' ένα έίδιο να χαζεύῃ και εἶπ' ο κάβουρας παθαίνω :

— Όποιος σὲν ήμ' γυρνῆ

εἶπ' το έρώς του να ήγῃ, δε κατέβῃ τί καθαίνω, όπου σιργανῆς ήγῃ ο θαλασσιός να γῆν.

E. S. ΣΠΕΡΕΝΟΥ

΄Η έκδρομή αυτή είχε κύριον σκοπόν να κυνηγήσουν τα παιδιά φώκαι, αί όποια έσύχναζον την άκτην εκείνην κατά την έποχήν του φύχους. Και πραγματικώς, το άλειμμα και το λάδι, το όποιον κατά τας μικράς νόκτας του χειμῶνος είχε καή, μετ' όλίγον θα έξηγνείτο όλοτελώς. Δι' αυτό είχαν ανάγκην να κυνηγήσουν φώκαι.

΄Αν έντως οι κυνηγοί κατώρθωναν να σκοτώσουν μερικάς, θα ήτο δυνατόν να εῦρουν άφθονον λάδι και λίπος δια τα φαγητά των και δια τον φωτισμόν των. Έπρεπε, λοιπόν, να σπεύσουν, διότι τα άμφίδια ταυτα δεν θ' άργούσαν να άναζητήσουν νερά πλέον νότια επί των άκτων του άνταρктиκού ωκεανού.

Ένεκα, λοιπόν, τούτων ή έκδρομή αυτή είχε μεγάλην σπουδαιότητα και αί προετοιμασίαι έγιναντο κατά τοιοῦτον τρόπον, ώστε να φέρουν εις καλόν αποτέλεσμα.

Άπό τινος ο Σερδής και ο Καρνέτ είχαν άρχισει να συνειθίζουν τους δύο γουανάκους να σύρουν άμάξια. Ο Βίξτερ είχε κατασκευάσει δι' αυτός ήνία και αν δεν κατώρθωσαν άκόμη να τους ίππεύῃ, τους συνείθισε μετά ταυτα να σύρουν εν άμαξάκι.

Αυτό ήτο και προτιμότερον. ΄Ητο συμφερότερον να σύρουν βάρη, παρά να μεταφέρουν τα παιδιά.

Την ήμέραν της έκδρομῆς το άμαξάκι έφορτώθη με προμηθείας, χρειώδη δια κυνήγιον και διάφορα εργαλεία, μεταξύ των όποιων ύπήρχαν ένας μετάλλινος λίθος και κάμμιά δωδεκάς βερβίλια άβεια, τα όποια θα επέστρεφον γεμισμένα από λάδι φώκης.

Διότι πραγματικώς θα ήτο προτιμότερον να κόψουν τα ζῳα επί τόπου, να κατασκευάσουν εκεί το λάδι, παρά να κάμουν όλ' αυτά εις το σπήλαιον και να μολύνουν τον άέρα με την άνοπόφορον μυρωδιά της φώκης.

΄Η άναχώρησις έγινε άμα τη άνατολή του ήλιου και ή πορεία έξετελέσθη μετά τας δύο πρώτας ώρας χωρίς δυσκολίαν.

΄Αν δε το άμαξάκι δεν έπροχωροῦσε πολύ γρήγορα, αυτό συμβαίνει, διότι το έδαφος ήτο ανώμαλον προς την δεξιάν δχθην του ποταμού και δι' αυτό έδυσκολεύοντο οι γουανάκοι να το σύρουν.

Άλλά ή μεταφορά έγινε δυσκολωτέρα άκόμη, όταν η μικρά έμάς παρέκαμψε την χαράδραν μεταξύ των δένδρων του έδάους.

Αί μικράι κνήμαι του Δόλ και του Κωστήρ ήρχισαν να κουράζωνται. Δι' αυτό και ο Γόρδων, κατά σύστασιν του Μπριάν, τους επέτρεψε να καθήσουν εις το άμαξάκι, δια να αναπαυθῶν όλίγον.

Περί την όγδόην ώραν, ένφ ή μικρά συνόδαια έπερνοῦσε με όπον τα σύνορα της

ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΖΩΙΑ

ΟΙ ὄνοι.

Λέγουν πολλάκις :

— Βλάξ σάν γάϊδαρος !

Ὁ ὄνος, ἂν ἐξετασθῆ καλλίτερον τὸ πρᾶγμα, δὲν εἶναι βλάξ, ἀλλὰ μόνον ἐπίμονος καὶ κάμνει ὅ,τι τοῦ κατέβη. Τὰ γαϊδουράκια, ποῦ ἔαυρωμεν, δὲν εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐδημιούργησεν ἡ φύσις. Ἡ καθαρὰ γενεὰ τῶν εὐρίσκειται εἰς τὴν βαθυτέραν Ἀσίαν, ὅπου θὰ ἴδῃτε ἔθνους κομψούς, εὐκινήτους, ταχῆς καὶ δυνατούς, ὑπερηφάνους, καὶ κατὰ τὸ σῶμα ἀκόμη εἶναι τόσον μεγαλόσωμοι, ὅσον καὶ οἱ ἵπποι.

Οἱ ἡμίονοι ἔχουν τὸν ὄνον ὡς πατέρα καὶ τὴν φοράδα ὡς μητέρα. Ὁ ἡμίονος καὶ ὁ ὄνος ἔχουν καὶ οἱ δύο μεγάλα αὐτιά, μακρὰν κεφαλὴν καὶ μικρὰν οὐρὰν μὲ ὀλίγας τρίχας εἰς τὸ ἄκρον τῆς.

Ὁ ὄνος ἀρκεῖται εἰς ὀλίγην τροφήν· εἶναι ζῷον, τὸ ὅποιον ἀρέσκειται καὶ εἰς χόρτα, ἐνῶ ὁ ἡμίονος θέλει τὴν τροφήν τοῦ ἵππου. Ζῆ δὲ περισσότερον ἀπὸ τὸν ὄνον. Ὁ τρέπος, μὲ τὸν ὅποιον ἀναβαίνει τοὺς ἀποτόμους βράχους τῶν βουνῶν, εἶναι ἀξιοθαύμαστος.

Εἰς τὰ μέρη, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ταξιδεύουν εἰς ἀποκρήμνους δρόμους, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ χρησιμοποιήσουν ὄνους καὶ ἡμίονους. Οἱ ὄνοι καὶ οἱ ἡμίονοι ἀναρριχῶνται καθὼς αἰ αἶγες.

Μὲ τὴν ράχιν βαρσιὰ φορτωμένην, βαδίζουν κατὰ μῆκος τῶν στενῶν μονοπατιῶν ἢ εἰς τὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν, ὅπου οὐδέποτε ὁ ἵππος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ βαδίσῃ.

*Ὁ ἑλέφας.

Ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ γράψῃ πάρα πολλὰ περὶ τοῦ ἐλέφαντος. Ἄλλως τε καὶ ἄλλοτε ἀνεφέραμεν περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ Παιδικόν. Εἶναι τὸ πλέον μεγαλόσωμον ζῷον τοῦ κόσμου καὶ ὅμως δι' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ, εἶναι πολὺ περιποιητικόν ζῷον καὶ πιστότατον.

Οἱ μεγαλύτεροι ἐλέφαντες ζῶσιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅπου τὰς ἐκνήγουν τόσοι ἀγρίως, ὥστε αἱ ἀρχαὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπέμβουν καὶ νὰ ἀπαγορεύσουν τὸ κυνήγιον.

Εἰς τὴν Ἀφρικὴν δὲν ἐξημερώνουν τοὺς ἐλέφαντας· αἱ Ἰνδία εἶναι ἡ χώρα, ὅπου εὐρίσκονται οἱ κατοικίδιοι ἐλέφαντες. Οἱ περισσότεροι ἔχουν πιασθῆ μὲ παγίδας καὶ εὐθὺς γίνονται ἡμεροὶ καὶ εὐπειθεῖς ὡσάν τὰ ἄλογα. Κάμνουν ἕνα σωρὸν ἐργασίας.

Κάνεν ἄλλο ζῷον δὲν εἶναι τόσον δυνατόν καὶ τόσον ἐξυπνον, ὅσον ὁ ἐλέφας. Ἐνα παιδί εἴμπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ ἐλέφанта· ἄλλως τε, συνηθῶς ὀδηγὸς τῶν ἐλεφάντων εἶναι παιδιά.

Ὅταν μία ἰθαγενὴς μητέρα εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς, ἀφίνει τὰ μωρὸ τῆς χάμου ἐμπρὸς εἰς τὸν ἐλέφанта. Τὸ μεγάλο αὐτὸ ζῷον, δεμένον ἀπὸ τὸ πόδι μὲ σύρμα ἢ μὲ ἀλυσίδα, κινεῖται ἐλευθέρως καὶ φροντίζει σάν μητέρα διὰ τὸ παιδί, τὸ ὅποιον τοῦ ἐνεπιστεύθησαν.

Τὸ μικρὸν εἴμπορεῖ νὰ παῖξῃ ἄφοβα· τὸ ζῷον δὲν θὰ τὸ πατήσῃ ποτὲ καὶ κανένα ἀγρίον ζῷον δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ τὸ πλησιάσῃ, ἐφ' ὅσον ὁ ἐλέφας τὸ φυλάττει.

*Ἡ ἱκανότης τοῦ ἐλέφαντος.

Ὁ ἐλέφας τρώγει κριθὴν καὶ σπόρους, πίνει πολὺ νερό. Τοῦ χρειάζεται δὲ τόση ποσότης τροφῆς, ὥστε καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ἐστοίχιζεν ἡ διατροφή του ὁ λίρας τὴν ἐβδομάδα.

Ὁ Ἰνδικὸς ἐλέφας ἔχει μικρὰ αὐτιά· ὁ ἐλέφας τῆς Ἀφρικῆς διακρίνεται διὰ τὰ μεγάλα αὐτιά του. Ἄλλως τε, ὁμοιάζουν πολὺ. Καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ ἡ προβοσκίς εἶναι ὄργανον θαυμασίας ἐπιτηδειότητος. Εἶναι τοῦτο ὡς μία πολὺ μακρὰ μύτη, διηρημένη εἰς δύο ρώθωνας καὶ πλήρης ἀπὸ μῦς καὶ νεῦρα.

Μὲ τὴν προβοσκίδα ὁ ἐλέφας εἴμπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἐν δένδρον μεγάλο καὶ νὰ τὸ φέρῃ ὑψηλά. Σηκώνει τὸν ὀδηγόν του μὲ τὴν προβοσκίδα του καὶ τὸν ἀποθέτει ἐλαφρὰ ἐπὶ τῆς ράχους.

Ἐπὶ πλέον, ἡ προβοσκίς εἶναι τόσον θαυμασίως καμωμένη, ὥστε ὁ ἐλέφας εἴμπορεῖ μὲ αὐτὴν νὰ πιάσῃ καὶ μίαν βελόνην ἀκόμη.

Διάφορα ἐπεισόδια.

Εἰς τὴν νῆσον Κεϋλάνην, ὅπου ἔπάρχουν πολλοὶ ἐλέφαντες, οἱ ἰατροὶ ἐνὸς νοσοκομείου εἶχον ἕνα νεαρὸν ἐλέφанта, τὸν ὅποιον ἡμέρευσαν ἀπὸ πολὺ μικρὸν καὶ μάλιστα τὸν ἐπέτρεπαν νὰ τοὺς συνοδεύῃ, ὅταν οἱ ἰατροὶ ἔκαμνον τὰς ἐπισκέψεις τῶν εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ἀρρώστων.

Τὸ ζῷον ἔβλεπε, λοιπόν, καθ' ἐκάστην τοὺς ἀσθενεῖς νὰ παίρνουν τὰ φάρμακα καὶ τὰ χάπια τῶν. Μίαν φορὰν κάποιος ἀρρώστος ἀφῆκε νὰ τοῦ πέσῃ εἰς τὸ πάτωμα τὸ χάπι του. Παρανευθεὶς ὁ ἐλέφας, τὸ ἐπῆρε μὲ τὴν προβοσκίδα του, τὸ ἔβαλε εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐφύσησε μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ κάμῃ τὸ χάπι νὰ καταβῆ εἰς τὸν φάρυγγα τοῦ ἀρρώστου.

Εἰς τὴν ἀγρίαν κατάστασιν ὁ ἐλέφας ἀποσπᾷ μὲ τὴν προβοσκίδα του μικρὰ δένδρα ἢ ἀκόμη ξεριζώνει μὲ τοὺς δύο ὀδόντας του ἀπὸ τὴν γῆν τὰς ρίζας, τὰς ὁποίας θὰ φάγῃ.

Ὅταν θέλῃ νὰ πῆ, ροφᾷ τὸ νερὸ μὲ τὴν προβοσκίδα του καὶ τὸ διοχετεύει εἰς τὸν φάρυγγά του. Ὅταν αἱ μυῖται τὸν ἐνοχλοῦν, σπᾷναι ἕνα κλαδί ἀπὸ κάποιου δένδρου καὶ μὲ αὐτὸ ἀνεμίζεται, κρατῶν τοῦτο διὰ τῆς προβοσκίδος.

Οἱ δύο μεγάλοι ὀδόντες τοῦ ἐλέφαντος, οἱ ὁποῖοι προέχουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν κάτω σιαγῶνά του, εἶναι ἀπὸ ὀστέον, ἐλεφαντοστοῦν καλούμενον. Ἐχουν βάρος ἕως ἑκατὸν χιλιόγραμμα ὁ καθείς. Τὸ ἐλεφαντοστοῦν τοῦτο εἶναι πολὺ πολύτιμον καὶ μ' αὐτὸ γίνονται διάφορα πράγματα, καθὼς ἀγαθὰ, σφαῖραι μπιλλιάρδου καὶ διάφορα κοσμήματα. Ἐν τούτοις, τὰ ὄφελήματα, τὰ ὁποία προσφέρουν οἱ ἐλέφαντες, εἶναι βέβαια πολὺ σπουδαιότερα ἀπὸ τὰς ὄφελεις, ποῦ παρέχουν μόνον οἱ ὀδόντες του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους γίνεται τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

Ἡ ΘΕΩΡΗΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 372)

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει διὰ τοὺς μύρμηκας, τὰς σφήκας, τοὺς τέρμητας καὶ τὰ ἄλλα κοινωνικὰ ἔντομα. Ὁ ἀπὸ κοινοῦ βίος τοῖς στοιχίζει ἀκριβὰ. Χιλιάδες χιλιάδων παραμένουν ἀτελεῖς, καταλήγουν εἰς τὸ νὰ γίνουν ταπεινοὶ συνεργοὶ μερικῶν καλῶς πετροικισμένων γεννητικῶν. Ἄλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ μητρότης εἶναι προνόμιον γενικῶς ἀνεγνωρισμένον, ὁ ἀτομισμὸς ἀναφαίνεται ὡς εἰς τοὺς χαλικοδόμους συμβαίνει, παρὰ τὸν φαινομενικὸν κοινωνισμὸν.

Ἡ κάμπια τοῦ πεύκου ἀπαλλάσσεται τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἶδους. Δὲν ἔχει γένος ἢ μᾶλλον τὸ προετοιμάζει λανθανόντως, ἀμφίβολον ἀκόμη, ἐμβρυῶδες, ὅπως πᾶν ὅ,τι, μὴ ὑπάρχον ἀκόμη, προετοιμάζεται διὰ τὴν ὑπαρξίν. Ὅταν ἡ μητρότης, ἀνθησὶς τῆς ὠρίμου ηλικίας, θὰ ἐκδηλωθῆ, τὸ ἀτομικὸν κτῆμα δὲν θὰ λείψῃ νὰ προβάλλῃ εἰς τὸ μέσον, μὲ τὰς ἀντιζηλείας ποῦ γεννᾷ. Τὸ ἔντομον, τὸ τόσον φιλειρηνικὸν τώρα, θὰ ἔχῃ, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ὄντα, τὰς ἐγωϊστικὰς ἀπαιτήσεις του. Αἱ μητέρες θὰ μονάζουν, προφυλάττουσαι τὴν διπλὴν βελόνην, ὅπου θὰ προσκολληθῆ ὁ κύλινδρος τῶν αὐγῶν· οἱ ἄρρενες, κινουντες τὰ πτερά, θὰ προκαλῶνται ἀμοιβαίως διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ἐπιδιωκομένης νύμφης, πάλιν ἀνευ συνειπειῶν μεταξὺ τῶν ἀκάκων αὐτῶν, ἀλλ' ἐπὶ τέλος εἰκῶν ἀπόχρους τῶν θανατηφόρων συμπλοκῶν, τὰς ὁποίας τόσον συχνὰ προκαλεῖ ἡ τῶν φύλων ἔνωσις. Ὁ ἔρως διέπει τὸν κόσμον διὰ τῆς μάχης· εἶναι καὶ αὐτὸς πηγὴ ζωηροῦ συναγωνισμοῦ. Σχεδὸν οὐδέτερα ὡς πρὸς τὸ γένος, ἡ κάμπια διάκειται ἀδιαφόρως πρὸς τὰ ἐρωτικὰ ἐνστικτα, ὅρος ἀπαραίτητος διὰ τὴν γαλήνην τοῦ κοινοῦ βίου. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετόν. Ἡ τελεία σύμπνοια ἐν τῇ κοινότητι ἀπαιτεῖ μεταξὺ ὄλων τῶν μελῶν ἀνάλογον κατανομήν δυνάμεων καὶ ταλάντων, ὀρέξεων καὶ ἱκανοτήτων διὰ τὴν ἐργασίαν. Ὁ ὄρος αὐτός, ὁ ὁποῖος πρωτεύει ἴσως ὄλων τῶν λοιπῶν, πληροῦται ὄλας ἰδιαιτέρως μεταξὺ τῶν καμπίων αὐτῶν. Θὰ ἠριθμοῦντο καθ' ἑκατοντάδας ἢ κατὰ χιλιάδας ἐντὸς τῆς αὐτῆς φιολεῖς· καὶ πάλιν κάμμία μεταξὺ αὐτῶν δὲν θὰ ὑφίστατο διαφορὰ· ὄλοι ἔχουν τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὴν αὐτὴν δύναμιν, τὴν αὐτὴν περιβολὴν, ὄλοι κατέχουν τὸ αὐτὸ ὑφαντικὸν τάλαντον καὶ ὄλοι μαζί, μὲ ἴσον ζῆλον ἐξοδεύουν διὰ τὴν εὐμάρτυαν τῆς ὀλότητος τὸ περιεχόμενον τῶν δοχείων, ἀφ' ὅπου ἐκρέει τὸ μετᾶξι. Κάμμία δὲν ἀργεῖ, δὲν σύρεται ἀργόσχολος, ὅταν τὴν καλῆ ἐργασία, χωρὶς ἄλλην προτροπὴν ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησιν, κοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ συντελεσθῆν καθήκον. Κάθε βράδν, ὅταν ἡ ἐποχὴ τὸ ἐπιτρέπῃ, ὑφαίνουν τόσον γοργὰ ἢ μία, ὅσον καὶ αἱ ἄλλαι, κενώνουσαι μέχρι τελευταίας ρανίδος τὰς ἀπεθήκας τῆς μετᾶξης, οἱ ὁποῖαι ἐξετέλησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

(ἀκολούθει)

ΝΟΕΜΗ Α. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΕΥΘΥΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

— Δύναται να συμπέση ή μικροτέρα ημέρα με την μεγαλειτέραν ;

Αυτή ή ερώτησις θά φανή παράδοξος και ίσως μάλιστα θεωρηθή ανέητος, και όμως δεν είναι· εμπορεί τις, κατέπειν λεπτομερούς έρεύνης, να εδρά δι’ αυτήν μίαν καταφατικὴν ἀπάντησιν.

Κατὰ πρότον πρέπει να εξηγήση κανείς, λέγων μεγαλειτέρα ημέρα τί κυρίως έννοεί.

‘Αν έννοή τις τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ ἥλιος εὐρίσκεται ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος, τότε φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ μὲν μικροτέρα ημέρα συμπίπτει τὴν 9 Δεκεμβρίου, ἡ δὲ μακροτέρα ημέρα εἰς τὰς 9 Ἰουνίου. ‘Αν ὁμως μετὰ τὴν λέξιν ημέρα έννοήση τις τὴν ὀλικὴν ἡλιακὴν ἡμέραν, δηλαδὴ τὸν χρόνον, ὁ ὅποιος μεσολαβεῖ ἀπὸ τὴν στιγμήν, ποῦ ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τὸν μεσημερινόν, μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἐπομένης, κατὰ τὴν ὅποιαν πάλιν θά εὐραθῆ εἰς τὸν ἴδιον μεσημερινόν, τότε ἐξάγεται ἄλλο συμπέρασμα.

Ὁ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν στιγμῶν καιρὸς ὑπολογίζεται εἰς 24 ὥρας. Καὶ ὁμως δὲν εἶναι ἀκριβῶς τόσαι ὥραι, διότι ἐξ αἰτίας τῆς περιστροφῆς τῆς γῆς καὶ τῆς θέσεως τῆς προκύπτει διαφορά ἀπὸ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα.

‘Αν αὐτὰς τὰς δύο ἀντιλήψεις, τὴν ἡμέραν δηλαδὴ, ὡς τὴν έννοεῖ ὅλος ὁ κόσμος, καὶ τὴν ἀστρονομικὴν ἡλιακὴν ἡμέραν παραβάλῃ τις, τότε βεβαίως δύναται να συμπεση τὸ παράδοξον γεγονός να συμπέσουν ἡ μεγαλειτέρα ημέρα μετὰ τῆς μικροτέρας.

Τοιοῦτοτρόπως συνέπεσε κατὰ τὸ ἔτος 1911 ἡ μεγαλειτέρα ἡμέρα, ἀστρονομικῶς μετρημένη, να ἦτο ἡ 10 Δεκεμβρίου, ἐνῶ ἡ μικροτέρα, ἡμέρα ἡ 4 Σεπτεμβρίου. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Δεκεμβρίου ἦτο μεγαλιτέρα κατὰ 51 δευτερόλεπτα.

ΒΕΑΟΥΙΝΟΙ

Μετὸ ὄνομα αὐτὸ καλοῦνται οἱ νομάδες ‘Αραβες, οἱ ποικιλανώμενοι εἰς τὰς ἐρήμους τῆς ‘Αραβίας, Συρίας καὶ βορείας ‘Αφρικῆς. Τὸ ὄνομα εἶναι ἀραβικόν και σημαίνει ἐκείνον, ποῦ ζῆ εἰς τὸ ὑπαιθρον. Οἱ Βεδουῖνοι ἔχουν θρησκείαν μωσαμθανικὴν και διακρίνονται διὰ τὰς φρονικὰς ἀρετὰς, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐλευθερίαν και τὴν φιλοξενίαν. ‘Ενδύονται και ζοῦν πολὺ ἀπλῶ, περνοῦν δὲ βίον πατριαρχικόν.

ΑΒΥΣΣΙΝΟΙ

Οὕτω λέγονται οἱ κάτοικοι τῆς ‘Αβυσσινίας, ἡ ὁποία εἶναι μεγάλη χώρα τῆς ἀνατολικῆς ‘Αφρικῆς. Οὗτοι φαίνονται, ὅτι ἔχουν συγγένειαν μετὸς ἀρχαίους Αἰγυπτίους. Διαφορῶνται οἱ ‘Αβυσσῖνοι εἰς πολλὰς φυλὰς και τὸ χρῶμα τῶν διαφέρει ἀναλόγως τῶν φυλῶν. Εἶναι λευκοί, μαῦροι και χαλκόχρωμοι, ἀλλ’ ἐπικρατεῖ τὸ μαῦρον χρῶμα. ‘Εχουν ἰδιαιτέραν γλῶσσαν και θρησκείαν

χριστιανικὴν, ἀναμειγμένην μετὰ πολλὰς ἰουδαϊκὰς παραδόσεις και ἔθιμα.

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Οἱ ἀριθμοὶ ἔχουν μυστικὰς ἰδιότητες, αἱ ὅποιαι προκαλοῦν τὴν ἐκπληξὴν ὅλων μας, κάμνουν κατὰ συνδυασμοὺς πολὺ παραξένους και εἰδουν πολὺ περίεργα ἀποτελέσματα.

Σήμερον θά σὰς ἐκτίσω ἓν ἀπὸ αὐτὰ. Γίνεταὶ πολὺ εὐκόλως μετὰ ἓνα πολλαπλασιασμὸν και μίαν πρόσθεσιν. Πάρετε τὸν ἀριθμὸν 1, πολλαπλασιάσατέ τον μετὸ 9 και προσθέσατε 2· θά ἔχετε ἀποτέλεσμα 11, ἤτοι δύο 1.

Κατόπιν πάρετε τὸν ἀριθμὸν 12 (δηλαδὴ 1, 2), πολλαπλασιάσατέ τον πάλιν μετὸ 9, ἀλλὰ προσθέσατε αὐτὴν τὴν φοράν 3· θά ἔχετε τότε ἀποτέλεσμα 111, δηλαδὴ τρία 1.

Πάρετε ἔπειτα τὸν ἀριθμὸν 123 (δηλαδὴ 1, 2, 3), πολλαπλασιάσατέ τον μετὸ 9 πάλιν και προσθέσατε τὸν ἀριθμὸν 4· θά ἔχετε ἀθροισμα 1111, δηλαδὴ τέσσαρα 1.

‘Αν δὲν κουράζεσθε, ἐξακολουθήσατε τὰς δοκιμὰς σας, πάντοτε μετὸ ἴδιο σύστημα, και θά ἔχετε τὰ παράδοξα αὐτὰ ἀποτελέσματα, δηλαδὴ ἀριθμοὺς, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ 1.

Χάριν περιεργείας σὰς παρουσιάζω τὸν πίνακα αὐτόν :

$$\begin{aligned} 1 \times 9 + 2 &= 11 \\ 12 \times 9 + 3 &= 111 \\ 123 \times 9 + 4 &= 1111 \\ 1234 \times 9 + 5 &= 11111 \\ 12345 \times 9 + 6 &= 111111 \\ 123456 \times 9 + 7 &= 1111111 \\ 1234567 \times 9 + 8 &= 11111111 \\ 12345678 \times 9 + 9 &= 111111111 \\ 123456789 \times 9 + 10 &= 1111111111 \end{aligned}$$

Ὡς βλέπετε, τὸ ἀθροισμα σας ἀποτελεῖται ἀπὸ τόσα 1, ὅσας μονάδας φανερώνητε και ὁ ἀριθμὸς, τὸν ὅποιον προσθέσατε εἰς τὸ γινόμενον σας.

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ

Ὁ κούκος εἶναι πολὺ περίεργο πουλί και τοῦτο, διότι ἔχει τὴν συνήθειαν να ἀφήνῃ τὰ αὐγά του μέσα εἰς ξέναις φωλιαῖς.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν εἶναι τὸ μόνον πουλί, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσον ἐπιλησμον, ἀλλὰ εἰς κανένα ἄλλο πουλί τὸ ἐνστικτον τῆς περιποιήσεως τῶν νεοσσῶν του δὲν εἶναι τόσον ἑλλιπέ, καθὼς εἰς τὸν κούκον. Εἰς τοῦτο τὸν βοηθεῖ και ὁ χρωματισμὸς ἀκόμη τῶν αὐγῶν του, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐσχωριστόν, ἀλλὰ συνδυάζεται μετὰ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἄλλων αὐγῶν.

Ὁ πετρίτης, ὁ σπῖνος, ἡ σουσουράδα, ἡ κίχλη και ἡ ὑπολαῖς, τὰ πουλιά αὐτὰ, ἀν τύχη να ἔχουν εἰς τὰς φωλεὰς των και κανένα αὐγὸ τοῦ κούκου, δὲν ἔχουν μόνον τὸν πρόσθετον κόπον να ταγίζουν τὸν ξένον ἐκείνον, ἀλλ’ ἀκόμη και κινδυνεύουν, διότι ἡ ἰδικὴ τους μικρὰ οἰκογένεια πολλὰ ὑποφέρει ἀπὸ τὸν νεοσσὸν τοῦ κούκου, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἐκεῖ.

Μόλις ἀκόμη ἔβγη ἀπὸ τὸ αὐγὸ του, ὁ κούκος δεικνύει πολὺ κακὸν ἐνστικτον. Μεταχειρίζεται τὴν μύτη του και τὰ πόδια του διὰ να εἰσπορέσῃ μετὰ μόνον κόπον να σπρώξῃ τὰ ἄλλα μικρὰ νεογνά. Κύπτει ὑποκάτω των, διὰ να πετάξῃ ὅλα ἀπὸ τὴν φωλιάν, τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Τυφλὸς και γυμνός, εἶναι ἀκόμη αὐτὸς ὁ γυμνὸς ἐγκληματίας, και τότε μένει ἱκανοποιημένος, ὅταν ἀπομείνῃ ὀλόμονος εἰς τὴν φωλιὰ και καταχρασθῆ μετὰ τὴν ἀχόρταστον του λαιμαργίαν τὴν περιποίησιν τῶν δυστυχισμένων γονέων τῶν ἄλλων πουλιῶν, οἱ ὅποιοι ταγίζουν τὸν δολοφόνον τῶν παιδιῶν των, χωρὶς να τὸ ξεύρουν. Αὐτὸς εἶναι τὸσον λαιμαργός, ὥστε τρώγει, ὅτι θά ἔτρωγαν πάντες ἡ ἔξ ἄλλα πουλάκια και ἡ κακὴ πράξις, τὴν ὅποιαν εὐθὺς ἀμέσως ἔκαμε, δὲν τοῦ ἀφῆκε καμμίαν τύψιν συνειδήσεως.

‘Εάν συλλογισθῆ κανεὶς τὴν θλιβεράν τύχην τῶν γονέων αὐτῶν, πρέπει να δικαιοῦν τὴν παρουσίαν, ποῦ λέγει :

— Μὴ ἀφίνεις τὸν κούκον να μεγαλώσῃ στὴν φωλιὰ σου.

ΔΙΑΤΙ ΛΕΓΟΝΤΑΙ

Ὁ καθηγητὴς τῶν ἱερῶν. — Διατί ὁ ‘Ανδρέας και ὁ Ἰωάννης ὀνομαζονται πρωτόκλητοι ;

Ὁ μαθητὴς. — Διότι τὰ εἰς σας και εἰς ης ἀρσενικὰ εἶναι τῆς πρώτης κλίσεως.

Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 374)

> Ἀγαπητέ μου μπαμπά, αὐτὸ εἶναι πολὺ λυπηρὸν. Πραγματικῶς τὸν ἐαυτὸν μου μὲ τὸ σκυλάκι μας τὸν Μώψ, τὸν ὁποῖον διὰ τιμωρίαν τὸ ἐκλειδώσαμεν. Ἐπιθυμῶ πολλὰς φορές, ὅπως ἐκεῖνο ἔκαμνε, νὰ τσουγκρανίσω τὴν πόρτα καὶ νὰ φωνάξω :

> — Ἄνοιξε, θέλω νὰ ἐδῶ ξῶ !

> Δὲν εἶναι διόλου ὠραῖον νὰ εἶναι κἀνεὶς πάντα κλειστός. Εἰς τὸ σπῆτι δταν ἤμην, ἐπήγαινα ὅπου ἤθελα, ἢ στὸν κήπον, ἢ στὴν πεδιάδα, ἢ εἰς τοὺς σταύλους καὶ τὰ ἀγαπητά μου τὰ σκυλιὰ ἔτρεχαν ἀπὸ πίσω μου ὅπου καὶ ἐν ἐπήγαινα. Ἄχ ! τί ὠραῖα ποῦ ἦτο ! Τί κάμνει ὁ Μπόμπυ, πατέρα, ἢ Διάννα, ὁ Μώψ καὶ τὰ ἄλλα ; Ἄχ ! ἂς τὰ εἶχα δλα ἐδῶ πέρα ! Εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον — ἄχ ! εἶναι πολὺ φοβερόν ! — δλα εἶναι μὲ πρόγραμμα : Ἐγείρεσθαι, λαμβάνειν τὸ πρόγευμα, μαυθάνειν, τρώγειν . . . δλα εἰς ὀρισμένας ὥρας. Καὶ αὐτὸ εἶναι φοβερόν ! Κάποτε τὸ πρῶτὸ θέλω νὰ κοιμηθῶ καὶ ὁμοῦς εἰς τὰς ἑξὶ πρέπει νὰ σηκωθῶ. Καὶ πόσας φορές μὲ ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ τρέξω εἰς τοὺς κήπους καὶ ὁμοῦς πρέπει νὰ κάθηναι εἰς τοὺς πάγκους.

> Δὲν μανθάνω τίποτε, ἀγαπητέ μπαμπά, εἶμαι πολὺ κουτὴ ἡ Νέλλη καὶ τὰ ἄλλα τὰ κορίτσια εἰςέβουρον πολὺ περισσότερα καὶ εἶναι πολὺ φρονιμώτερα ἀπὸ ἐμέ. Ἡ Νέλλη ἰχνογραφεῖ πολὺ εὐμορφα ἰχνογράφησε προχθὲς ἓνα κεφάλι σκύλου τὸσον ζωηρὰ, ὥστε φαίνεται ὡσάν ζωντανό. Ἀκόμη ἡ Νέλλη καίζει τόσο εὐμορφα πιάνο, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ συναυλίαν. Ἐγὼ δὲν ξεύρω τίποτε. Ὅταν ἤμουν εἰς τὸ σπῆτι δὲν εἰςέβουρα πόσον ἤμουν πίσω.

> Ἡ Νέλλη μὲ παρηγορεῖ καὶ μοῦ λέγει, ὅτι κἀνεὶς σοφὸς δὲν ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἄρχισε καὶ θὰ μάθῃς καὶ ἐσύ. Ἡρχισα, μὰ τίποτε δὲν ἔμαθα γινωρίζω μόνον, ὅτι εἶμαι κουτὴ. Τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα εἶναι τὰ ἀπογεύματα τῆς Τετάρτης· τότε καθήμεθα δλα ἀπὸ τὰς τρεῖς ἕως στὰς πέντε εἰς τὴν τραπεζαρία, τὰ παράθυρα πρὸς τὸν κήπον εἶναι ἀνοιχτά καὶ βλέπω λαχταριστὰ ἔξω καὶ μ' ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ πηδήσω εἰς τὸν κήπον. Δὲν μὲ ἐπιτρέπεται, διότι πρέπει νὰ μείνω ἐκεῖ, νὰ διορθώσω τὰ ἀσπρόρρουχά μου, νὰ μπαλώσω τῆς κάλτσες μου καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχω σχίσει.

> Φαντάσου, πατέρα μου, ποῦ πρέπει νὰ κάμω τέτοιες φοβεραὶς δουλειαίς ! Ἡ δ. Γκοσίου μᾶς λέγει, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον μίαν κόρην νὰ ξεύρῃ ὅλα αὐτά. Ἀπορεῖ δὲ πάρα πολὺ, διότι δὲν ξεύρω νὰ πλέξω. Ἄχ ! ὄπαρουν κάλτσες ἑτοιμαίς γιὰτί, λοιπόν, νὰ τυραννοῦμαι χωρὶς λόγον ; Μοῦ εἶναι δύσκολον νὰ πλέξω καὶ ὅλο ἄσχημα τὰ κάμνω.

> Ἡ Μελανία εἶναι πολὺ εὐμορφη καὶ στολιζέται πάρα πολὺ εὐμορφα καὶ λέγει πάντοτε εἰς ὅλους : «Φοβερά ὠραῖον, φοβερά γόστιμον, φοβερά ἄσχημον». Τελουσίως ἐσκέπτετο εἰς ἐμέ καὶ ἔλεγε : «Πλέκεις φο-

βερά ἄσχημα, ἴλζα». Βλέπεις, λοιπόν, πατέρα μου, ὅτι δὲν εἰμπορῶ τίποτε νὰ κάμω.

> Κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας ἡ συνομιλία γίνεται εἴτε γαλλικὰ εἴτε ἀγγλικὰ. Τὰ γαλλικὰ ὠραῖα τὰ καταφέρνω, ἀλλὰ τὰ ἀγγλικὰ δὲν πηγαίνουν διόλου καλὰ καὶ κάποτε ἐντρέπομαι νὰ ὁμιλήσω ἡ Νέλλη ὁμοῦς εἶναι καλὴ καὶ μὲ βοηθεῖ καὶ ὁμιλεῖ μὲ ἐμένα διὰ νὰ συνειθίσω.

> Μ' ἐρωτᾷς, πατέρα μου, ἂν ἔχω φίλας μάλιστα, τὴν Νέλλη καὶ ἑξ ἄλλα κορίτσια. Τὴν Νέλλη ὁμοῦς ἀγαπῶ περισσότερο. Πῶς ὀνομάζονται καὶ τί χαρακτηριστικὰ ἔχουν, θὰ σοῦ γράψω εἰς τὸ ἐρχόμενον γράμμα, διότι τὸ σημερινὸν ἔγινε πολὺ μακρὺ. Μάλιστα, ἔχομεν καὶ μίαν συγγραφέα. Ὅταν πηγαίνωμεν εἰς τὸν περίπατον, κυρίως ἀπὸ τὰς δώδεκα ἕως στὴν μίαν, καὶ κάθε ἀπόγεμα ἀπὸ τὰς πέντε ἕως εἰς τὰς ἑπτὰ, πηγαίνω μὲ τὴν Νέλλη μαζί εἰς τὴν γραμμὴν.

> Πρέπει σὺν τοῖς στρατιώταις νὰ πηγαίνωμεν δυὸ-δυὸ. Μία δασκάλισσα πηγαίνει ἐμπρὸς καὶ ἄλλη ἔρχεται ἀπὸ πίσω. Ὅτε δεξιὰ, οὔτε ἀριστερὰ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίνωμεν, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὴν γραμμὴν.

> Κάποτε ἔχω ὄραξιν νὰ φύγω ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ πάγω ἐπάνω εἰς τὰ βουνά. Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ θελήσω νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν φυλακὴν. Τὴν Κυριακὴν πηγαίνωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· δὲν μ' ἀρέσει διόλου· κάθηναι μέσα εἰς ξένους ἀνθρώπους καὶ ὁ ἱεροκήρυξ, ἓνας γέρος ἀνθρώπος, ὁμιλεῖ τὸσον σκοτεινὰ, ὥστε κουράζομαι νὰ τὸν καταλάβω.

> Εἰς τὸ χωριὸν μᾶς εἶναι πολὺ ὠραιότερα. Ἐκεῖ καθήμεθα εἰς τὰς καρέκλας τῆς ἐκκλησίας καὶ δταν ἔστρεφα γύρω μου, εἰςέβουρα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ δταν ὁ ἱεροκήρυξ μᾶς ἀναδαίνῃ εἰς τὸν ἄμβωνα καὶ κηρύττῃ τὸσον εὐμορφα, αἰσθάνομαι μὲ εὐχαρίστησι μέσα μου. Καὶ δταν κάποτε αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐπερνοῦσαν τὰ παράθυρα τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐχρωμάτιζαν τὸ ἔδαφος, τότε ἦτο τὸσον ὠραῖα τὸσον ὠραῖα, ὅσον πουθενά ἄλλο εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐδῶ ἡ ἴλζα διέκοψε τὸ γράμμα τῆς. Ἡ σκέψις τοῦ χωριοῦ τῆς καὶ ἡ λαχτάρη τὴν ἐκυρίευσαν τὸσον, ὥστε ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὅτε τὰ δάκρυά τῆς ἐξηράνθησαν, ἐξηκολούθησε τὸ γράμμα τῆς :

> Ἄ ! χαιρετισμοὺς εἰς ὅλους, ἀγαπητέ μου, μοναδικὸν πατέρα, ἐπίσημους καὶ εἰς τὴν μαμά. Τὸ ἡιερολόγιον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδωλε μέσα εἰς τὸ μπαούλο μου, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, διότι δὲν ἔχω καιρὸν. Λοιπόν, χαιρετῶ, ἀγαπητέ μου, γλυκὲ πατέρα, σὲ φιλῶ ἕκκτὸ χιλιάδας φορές· παρακαλῶ δόσε καὶ ἓνα φιλὶ εἰς τὸν Μπόμπυ, τὸ εὐμορφο σκυλάκι μου, καὶ χαιρετισμοὺς εἰς τὸν Ἰωάννην.

Ἡ ὑπεραγαπῶσά σε κόρην ἴλζα.

Υ. Γ. — Θέλω νὰ μάθω μαθήματα ἰχνογραφίας. Αὐριον ἀρχίζω.

Υ. Γ. — Ἄχ ! παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω νὰ σοῦ γράψω νὰ μὲ σταίλῃς μίαν κάσα μὲ γλυκύσματα καὶ λουκάνικα. Ἡ Νέλλη εἶναι πάντοτε πολὺ πεινασμένη, δταν πηγαίνῃ εἰς τὸ κρεβάτι, καθὼς καὶ ἐγώ.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Η ΜΝΗΣΙΚΑΚΙΑ

Μετὰ τὸν ἐγωϊσμόν, μετὰ τὸ εὐξαιπτον καὶ μετὰ τὴν κατσοῦφαν, θὰ σᾶ; ὁμιλήσω σήμερον διὰ τὴν μνησικακίαν, ἡ ὁποία συχνὰ ἐπισκέπτεται τὴν καρδίαν τῶν κοριτσιῶν μας.

— Μὰ τί; ὅλο γιὰ ἐλαττώματα θὰ μᾶς μιλήτε;

Καὶ διατί ὄχι; δταν σεῖς, ἀγαπηταί μου νεάνιδες, ἀφαιρέσετε ἀπὸ τὴν καρδίαν σας κάθε ἐλάττωμα, τότε θὰ γίνετε καθὼς πρέπει, θὰ σᾶ; ἐκτιμᾶ ὅλη ἡ κοινωνία.

Λοιπόν, ἐν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα τρέφονται μέσα εἰς τὴν γυναικείαν καρδίαν, εἶναι καὶ ἡ μνησικακία.

Ἡ μνησικακία εἶναι τὸ χειρότερον εἶδος τῆς ὀργῆς. Εἶναι ἡ ὀργὴ τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν δειλῶν, εἶναι ἡ ὀργὴ τῶν κακῶν ψυχῶν.

Ἡ ὀργὴ εἶναι ἓνα ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἐκπυρσοκροεῖ εὐκολα καὶ πολλάκις μέσα εἰς τὰ χεῖρα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὸ χρησιμοποιεῖ. Ἐνῶ ἡ μνησικακία εἶναι ἓνα ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἐκρήγνυται χωρὶς θόρυβον. Εἶναι ἡ ὑπουλοῦς ἐκδίκησις, ἡ ὁποία προχωρεῖ εἰς τὰ σκότη, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ τὸ θῦμα μὲ σιγανὰ βήματα, καὶ ἡ ὁποία δὲν σταματᾷ ποτέ.

Πῶς τώρα γιννᾶται ἡ μνησικακία; Εἶναι πολὺ εὐκόλον καὶ κυρίως εὐρίσκει τὴν ἔδραν τῆς, καθὼς σᾶ; εἶπα, εἰς τὰς μοχθηρὰς ψυχὰς. Γίνεται αἴφνης κάποια προτίμησις εἰς ἓνα πρόσωπον; ἢ κάποιος κάμνει, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κακὸν εἰς ἓν πρόσωπον; Τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο δὲν θυμῶνεται, δὲν ἐκδηλώνεται, ἀλλὰ κρύπτει βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τὴν προσβολὴν καὶ τὴν κακίαν.

Ὅσον εἶναι μεγάλη ἡ ἀρετὴ τοῦ νὰ ἐνθυμῆται κἀνεὶς τὸ καλόν, ποῦ τοῦ ἔκαμαν, τὸσον εἶναι καὶ μεγάλο ἐλάττωμα νὰ ἐνθυμῆται τὸ κακόν, ποῦ τοῦ ἔκαμαν.

Καὶ τί συνήθως συμβαίνει; τὰ κακόν, ποῦ μᾶς ἐγένετο, ἐνῶ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι μικρόν καὶ ἀσήμαντον, εἰς τοὺς μνησικακοὺς φαίνεται πολὺ μεγάλο καὶ λαμβάνει διαστάσεις.

Ἡ μνησικακία λερώνει κάθε καλὴν καὶ εὐγενῆ ψυχὴν. Εἶναι φοβερόν ἐλάττωμα, φαντασθῆτε δὲ πόσον καταστρέφει τὰ κορίτσια καὶ πόσον τὰ ἐξυτελλίζει εἰς τὰ μάτια ὅλων.

Ἐνα κορίτσι, τὸ ὁποῖον ἐννοήσουν, ὅτι εἶναι μνησικακόν, κἀνεὶς δὲν τὸ ἀγαπᾷ, τὸ ἀποφεύγει ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς καὶ τὸ φοβῶνται καθὼς τὸ φεῖδι, καθὼς τὴν ἐχιδναν.

Θέλετε νὰ μὴ σᾶς μισοῦν, νὰ μὴ σᾶς ἀποφεύγουν, νὰ μὴ σᾶς φοβῶνται;

Μὴ εἰσθε ποτὲ μνησικακοί.

Κα ΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΟΜΟΣΥΝΗ

Ἦσαν ἀρχαὶ τοῦ χειμῶνος. Ὁ Ἰωάννης ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖον. Ἐφερε μετ' αὐτοῦ ἓν μικρὸν καλάθιον, περιέχον τὰ βιβλία του, καὶ τὸ γέμισμα του. Ἀψίτης σταματᾷ ἐκκληκτικῶς. Τρέχει νὰ ἰδῇ ἕκ τῶν πλησίων καὶ βλέπει συνωστισμένον εἰς τὴν γωνίαν μιᾶς θύρας ἓνα πτωχὸν καμινοκόρον κλαίοντα. Τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν.

— Θέλω νὰ ἀποθάνω, εἶπε μετὰ λυγμῶν τὸ πτωχὸν παιδίον. Διὰ νὰ κερδίσω χρήματα διὰ τοὺς γονεῖς μου, πρέπει νὰ εἶμαι καμινοκόρος. Ἐχασα χθὲς τὸν κύριόν μου, ὅστις μὲ ἔφερε εἰς τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ δὲν ἔφερα.

Ἐνῶ διηγείτο αὐτὸς, ὁ Ἰωάννης συγκινημένος τείνει τὸ καλάθιον εἰς τὸν καμινοκόρον.

— Μὴ κλαίεις, τὸν εἶπε. Λάβε τὸν ἀρτον μου, λάβε τὸν τυρόν μου, λάβε καὶ τὰ μήλα μου καὶ φάγε.

Ὁ Ἰωάννης παρηγορεῖ τὸν δυστυχῆ μικρὸν, ὅστις δέχεται μετ' εὐγνωμοσύνης τὰς προσφερομένας μετὰ τῆς αὐτοῦ εὐχαριστίας βοήθειάς.

— Φάγε καλά, εἶπεν ὁ γενναϊόδωρος μικρὸς μαθητῆς. Κατόπιν θὰ ἐπανεύρωμεν τὸν κύριόν σου. Νὰ τὸν ἀναζητήσῃς εἰς τὰς ἐπαύσεις καὶ εἰς τὰ χωρία, καὶ ἐγὼ μεταβαίνων εἰς τὸ σχολεῖον, θὰ ἐρωτήσω ὅλους τοὺς συμμαθητὰς μου, ἂν τὸν εἶδον.

Οὗτοι οἱ γλυκοὶ λόγοι ἐπανέφερον τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ καμινοκόρου· ἐφ' ὅσον ἡ παιδίαν του καταπραΰνεται, ἀνελάμβανε θάρρος καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὰ δάκρυά του ἔπαυσαν νὰ ῥέουν.

— Εὐχαριστῶ, κυριάκις εὐχαριστῶ, εἶπεν εἰς τὸν εὐεργέτην του. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ ἀναζητήσω τὸν κύριόν μου, ποτὲ δὲν θὰ εἶς λησμονήσω. Χαίρετε.

Αὐτὰ εἶπεν. Ὁ Ἰωάννης τὸν ὑπέδειξε τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὄφειλε νὰ λάβῃ, καὶ τὸν ἐπεσκέσθη, ὅτι θὰ τὸν ἐπανίδῃ τὴν ἐσπέραν, ἂν δὲν εὗρισκε τὸν ὁδηγόν του. Ὁ φιλελεήμων μαθητῆς δὲν ἔκαμε πενήνια βήματα, ὅτε συναντᾷ ἓνα ἀνθρώπον, ἐνδεδυμένον μὲ μαύρην βλοῦζαν, ὅστις τὸν ἐρωτᾷ, ἂν εἶδε κανένα μικρὸν καμινοκόρον. Ὁ Ἰωάννης ὑπέδειξε τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὁ καμινοκόρος εἶχε λάβει πρὸ ὀλίγου. Μετὰ τοιαύτην καλὴν πράξιν, ὁ Ἰωάννης ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ πολὺ εὐτυχῆ. Ἐσπεύει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου δὲν εἶπε τίποτε ἀφ' ὅσα συνέβησαν. Ὁ Ἰωάννης δὲν γευματίζει, ἀλλ' ἡ εὐχαριστία τοῦ ἐκκληροθέτου καθήκοντος τὸν κάνει νὰ λησμονήσῃ τὴν πεινᾶν του.

Μερικοὶ μῆνες παρελθόντες, ἀφ' οὗτου ὁ Ἰωάννης ἀνήντησε τὸν μικρὸν καμινοκόρον. Ὁ χειμὼν ἦτο εἰς τὸ τέλος του. Μίαν Πέμ-

πτην ὁ Ἰωάννης ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ κινήσῃ περίπατον.

— Πήγαινε, τὸν εἶπεν ἡ μήτηρ του, ἀλλὰ μὴ ἀπομακρύνῃσαι πολὺ ἀπ' ἐδῶ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ὑπὸ τὸν αἰθέριον οὐρανὸν καὶ ἡ γλυκαῖά του θερμότης ἐθέρμαινε τὴν γῆν. Ὁ Ἰωάννης ἔλαβε τὴν ὁδὸν τοῦ δάσους, ὅπου ἐφθασεν ἐντὸς ὀλίγου. Κεκαλυμμένος ἀπὸ τὰ δένδρα, ἤκουε τὸν ἀνεμὸν συρίζοντα μετὰ τῶν κλάδων, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν ἐνοχλῇ. Ἠὐχαριστεῖτο νὰ βλέπῃ τοὺς ὄραλους σκιούρους, οἵτινες εἰς τὴν προσέγγισίν του ἐσκίρτων εἰς τὴν πρασίνην ἰλιάνην.

Ἀφοῦ ἠκολούθησε μίαν ἀπὸ τὰς βρυώδεις ἀτραπούς, αἰτινες διεσταυροῦντο πανταχοῦ, παρατήρησεν, ὅτι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐκίπτον μόνον ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων. Ἐσκέφθη τότε, ὅτι αἱ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος εἶναι βραχεῖαι. Ἠθέλησε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ βῆμα του, διὰ νὰ φθάσῃ τὸν μεγάλον δρόμον, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὰς ἀτραπούς, τὰς ὁποίας ἠκολούθησεν· ἐβλάδιεν ἀρκεῖν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ πηγαίνει. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἥλιος ἔπαυσε νὰ φωτίζῃ τὸ δάσος. Ἡ νύξ ἐφθασεν ἀγρία καὶ ὁ μικρὸς Ἰωάννης εὐρέθη μόνος ἐν μέσῳ τοῦ δάσους. Ὁ ἀνεμὸς ἐγόγγυζε διὰ μέσου τῶν κλάδων. Ἡ νύξ καθίστατο ἀγριωτέρα, αἱ κύντες ἐγαυρίζον ἀπὸ μακρῶν, εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ δάσους ἐφθάνον αἱ ἀπαισίοι φωναὶ τῆς νυκτερίδος καὶ τῆς γλαυκός. Κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου ὁ μαθητῆς. Ἐτρεψε καθὼς ἐν φύλλον, ταραττόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Πολὺ πλησίον ἀκούει τριγμὸν. Διευθύνει τὰ βήματά του. Εἶναι ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ ψύχους, τρέχει νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ κοίλωμα γηραιᾶς δρυός. Ὁ κρότος αὐξάνει, τὰ βήματα τὸν πλησιάζουν, ὁ δυστυχῆς θέλει νὰ φωνάξῃ εἰς βοήθειαν· ἀψίτης γνωρίζει τὸν μικρὸν καμινοκόρον, τὸν ὁποῖον ἐβοήθησε, τρέχει εἰς προβάλλειναι του, θλίβει τὸς χεῖράς του κλαίων, χωρὶς νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Ὡ! ὦ! ἀνεφώνησεν ὁ καμινοκόρος. Εἰσθε σεῖς, ἀγαπητέ μου φίλε! Αἱ χεῖρές σου εἶναι παγωμένα ἐκ τοῦ κρύου, ἀπεπλανήθητε ἀνομιβόλως ἐντὸς τοῦ δάσους. Ἐλθετε, ἔλθετε μετ' ἐμοῦ, γνωρίζω κάλλιστα ποῦ κατοικοῦσιν οἱ γονεῖς σας.

Καὶ ὁ κύριος τοῦ νεοροῦ καμινοκόρου, ὅστις ἦτο ἐκεῖ πλησίον, συνάδεισε τὸν μαθητὴν του μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ μικροῦ ἀποπλανηθέντος, ὅπου οἱ γονεῖς του ἀνηύχουν πολὺ διὰ τὴν ἀγγοπρίαν τοῦ μονογενοῦς των τέκνου.

Ἀγαπητά μου παιδιά, ἀγαπάσθε μετοξὺ σας καὶ ἀλληλοβοηθήσατε.

Μιμηθεῖτε τὸν φιλελεήμονα Ἰωάννην, διότι αἱ καλαὶ πράξεις δὲν λησμονοῦνται ποτέ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ΑΝΤΙΦΩΝ Σ. ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑ' Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ διαγωνισμὸς οὗτος περιλαμβάνει τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων 421—450, αἰτινες δὲ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φύλλα 48—50].

421. — Φύρδην·μίγδην.

Α θα· οὐσο - γει - λήθη - λαν - Γλῶς - λέ - το - Η (Ἀπ. Εὐκλ. Ν. Κωνσταντινίδου).

422. — Ἀεροστειχίς.

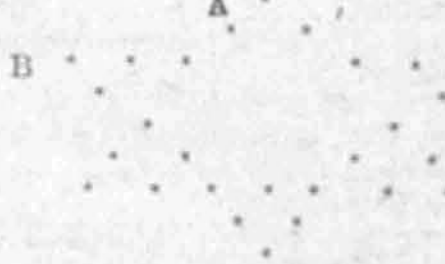

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχοῦν πο·ητή· 1) ἀρχαῖος ἦρα, 2) φυσικὸ φαινόμενον, 3) ἀναστροφήν διὰ τὴν ζωήν, 4) ζῶν τετραπόδον, 5) θεὸς τῶν ἀρχαίων, 6) νῆσος τοῦ Αἰγίου. (Ἀπ. Ἀντιγόνη Δημοπούλου).

423. — Μωσαϊκόν.

Ἡ νῆσος Κῶ, τὰ Μιγάρα, ἡ πόλις ἡ ὄρη, ὁ Ὑλητός, ἡ Κέρκυρα, ἡ λίμνη Φωκίδος καὶ εἰς λίμνην οὐ ἐπρόσεν — ὅποια ἡ ἰδέα! — καὶ πόλις περιουσιότατος ἀνέβλεπεν εἰς τὸ φῶς! (Ἀπ. Δῆμος Καζένης.)

424. — Ἀσθήρ.

Α' τρίγωνον : ἀριστέρα δοχεῖον, διὲξ ὅ ἡ εὐφροσύνη, καὶ ὡ ἐπίθετον οὐδενὸν γένος. Β' τρίγωνον : ἀριστέρα ἦρας τοῦ Τριώμου τοῦ λέμου, διὲξ ὁ μυθολογικὸν ὁ, ἄνω ἀγαλλομοποιός. (Ἀπ. Ἄννα Κολλυτοῦ).

425. — Γρίφος.

Σ· ἄ θ. Νὰ εἶχε Ἄρα κ εἶποι. (Ἀπ. Βαρκοῦλα τοῦ Εὐξείνου).

426. — Κυβόλεξον.

1) Νεκρὸς εἶπεν εἰς τὸ χῶμα καὶ τὴν δόξα ἐπέμψεν. 2) Ἐγὼ σέβω μετὰ τὸ πρῶτον κ' εἶμαι τέκνον τοῦ Διός. 3) Ἐγὼ εἶμαι μαυροτόρα καὶ λευκόμαυρος καὶ φασγάνος. 4) Ἐγὼ εἶμαι εἰς Ἐβροτόν καὶ τὸν Ἰσάκ υἱός. (Ἀπ. Ἀθ. Στ. Καρασπυριάτης)

427. — Λεξιγέφυρα.

Νῆσος τις ὄραία εἶμαι καὶ αἰὲν Προσοπίδα κίμα· ἂν θελήσῃτε, ὦ λῦται, ποταμὸν τινα νὰ βοήθητε, καὶ ὑπόγειον αἰὲν· Ρωσία καὶ τὸν θεοῦ κοντά μου, πόλις κίματι σὴν Ἀσία περιμένετε νὰ ἰδῆτε. (Ἀπ. Ἡλῶ).

428. — Ἐρώτησις.

— Ποῖον κρότος ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία γράμματα τῆς ἀλφβήτου; (Ἀπ. Τρελλὴ ναυτοπούλου).

429. — Λεγοπαίγιον.

— Πότε ἡ κεφαλή γίνεται κίματος νῆσου; (Ἀπ. Σουλ. Κ. Χ. Γεωργίου).

430. — Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.

— Ποῖος ποταμὸς εἶναι οὐκ ἐκείνος; (Ἀπ. Θεολόγος Δ. Καρακούσης).

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Μέχρι της σήμερον, συμφώνως προς τους δημοσιευθέντας καταλόγους, έχομεν συλλέξει γρόσια 1101 και σάματα 134.

Είναι καιρός, όπως προβώμεν εις την διανομήν, τοσούτω μάλλον, όσον τα μαθήματα ήρχισαν και αι διευθύνσεις των σχολών γινώσκουν τό ποσόν των άπόρων και έπιμελών μαθητών, οι όποιοι θα είναι δίκαιον να λάβουν τα βιβλία των δωρεάν.

Προς τοϋτο, λοιπόν, δημοσιεύομεν κατωτέρω κατάλογον των βιβλίων, τα όποια μάρ ήσώλησαν και παρακαλοϋμεν τας διευθύνσεις των ήστικών σχολών (άρρένων και θήλέων) του Γυλανά, Πέρας, Ταταούλων, Εύαγγελιστρία, Μακροχωρίου και Βεσικτά, να μάρ σταίλωσιν έντός της έβδομάδος κατάλογον των βιβλίων, τα όποια έχουσι ά ανάγκην οι πτωχοί και έπιμελείς μαθηταί των.

Επί τή βάσει των καταλόγων τούτων θέλομεν προβή εις την διανομήν και θα συμπληρώσωμεν, έφ' όσον έντρέψει τοϋτο τό χρήμα, τό όποιον συνελέξομεν, τό έπίλοιπον,

Ότω κάθε μία σχολή διά γράμματός της πρέπει να μάρ δηλώσῃ τους συγγραφείς, τα βιβλία και τό ποσόν των αντίτυπων, τα όποια έπιθυμαί. Παρακαλοϋμεν δέ να μάρ αποσταλοϋν οι κατάλογοι έντός της έβδομάδος, διά να δευτηθώμεν έντός της μεθεπομένης να προβώμεν εις την διανομήν.

Οι άποροι μαθηταί, όσοι ζητοϋν να λάβουν βιβλία, πρέπει να απευθυνθοϋν εις τας διευθύνσεις των σχολείων των.

Ίεραί Ιστορίαι.

	Σάμ.
Ε. Κωσταρίδου Στοιχειώδης Λειτουργική	1
» » Ορθόδοξος Χριστιανική Κατήχησις	1
Α. Δ. Κυριακού Χριστιανική Κατήχησις	1
Α. Άράπη Ίερά Ιστορία τεϋχος Αον	1
» » » Βον	1
Α. Ζαμαρίου Ίερά Ιστορία Παλαιά Διαθήκη τεϋχος Βον	1
Α. Ζαμαρίου Ίερά Ιστορία Καινή διαθήκη τεϋχος Γον	1
Α. Ζαμαρίου Ίερά Ιστορία Π. κα' Κ. διαθήκη τεϋχος Αον	1
Α. Ζαμαρίου Ίερά Ιστορία Παλαιά διαθήκη τεϋχος Βον	1
Ι. Πολυχρονιάδου Άπάθισμα Έκκλησιαστικής Ιστορίας	1
Σ. Σεργιάδου Ίερά Ιστορία τεϋχος Αον	1
Άθ. Μηλιάτου Κατήχησις	2
Γ. Θεοτοκά Έκκλησιαστική Ιστορία	1
Γ. Θεολογίδου Έπίτομος Ίερά Ιστορία τεϋχος Β'	1
Κ. Φαλλιέρου τεϋχος Δ'	1
Ίερά Ιστορία » Β'	1
Ίερά Ιστορία » Α'	1
Ίερά Ιστορία Κ. και Π. διαθήκη	1
Προσευχαί διά τα παιδία	8

Άναγνωστικά.

Χαρισίου Παπαμάρκου Έλληνικόν Άναγνωσμάτιον διά την Γ' τάξιν	4
» » Δ' »	2
» » Β' »	2
» » Α' »	2

Α. Στερεού και Β. Μανού Σειρά Άναγνωσμάτων, Έτος σχολικόν Α'	2
» » » Ε'	1
Ι. Βαλαβάνη Άναγνωσμάτιον έν τοϋ Ήροδότου διά την Δ' τάξιν	2
Α. Μηλιάτου Άναγνωσμάτιον Έτος σχολικόν Α', τεϋχος Β'	1
Α. Μηλιάτου Άναγνωσμάτιον προς χοήσιν της Α' τάξιας, τεϋχος Β'	1
» » Β'	1
Α. Μακρυναίου Άναγνωσμάτιον διά την Β' τάξιν	1
Γολατίας Κοζαντζάκη Άναγνωσμάτιον «Ο Γεωργός», διά την Γ' τ.	1
Δ. Σεργιάδου Άναγνωσμάτιον, ές. οχ. Γ'	2
Κύρου άνάβασις στερεότυπος	3
Κύρου παιδεία	2
Δημοσθένης	1
Έλληνικόν Άναγνωσμάτιον Β' τάξιας	1
Έκλογή άναγνωσμάτων Δον	1
Σειρά » Δον	1
» » Βον	1

Έλληνικαί γραμματικά.

Κωνσταντίνου Βλοϋσου Γραμματική της Νέας Έλληνικής γλώσσας τεϋχος Α'	2
Γ. Σεργιάδου Γραμματική της Νέας Έλληνικής γλώσσας τεϋχος Α'	1
» » Β'	1
Γ. Κούζου Γραμματική της Νέας Έλληνικής γλώσσας τεϋχος Α'	1
Δ. Μοσχίδου Γραμματ. της Άνε. Διαλέκτου » της Έλλη. γλώσσας	1
Μ. Δ. Διάγγελη Γραμματική » » Στοιχειώδης Γραμματικής της Νέας Έλληνικής γλώσσας Β'	1
» » » Γλωσσικά Γεννάσματα	1
Ι. Μαγκριώτου Έλλη. Γραμματική, τεϋχ. Α'	1

Τουρκικά.

Άλτουν Κιτάπ	1
Γαλή Έλιφμα όπό Άχμέτ Δεβάτ	1
Άλτουν Έλιφμα όπό Άχμέτ Δεβάτ	1
Μ. Λυγιά Τουρκικόν Άλφαβητάριον	1
Π. Μελετιοπούλου Όδηγός της Τουρκικής γλώσσας τόμος Α'	1
Ν. Γιαγκίτση Τουρκικά μαθήματα έτος Α'	1

Γαλλικά.

Leçons de Français S. 1 ^{re} part.	1
Tour de la France par G. Bruno	1
Récits d'histoire sainte par B. Fatien	1
Petit livre de lect. graduées p. E. Toussaint	1
Le Vocabulaire Français par I. Carré	1
Premier livre de Récitation et de Moral par P. Estienne et H. Daniel	2
Deuxième livre	1
Lecture courante, par M. Guyau, année enfantine	1
année préparatoire	1
La Lecture des Petits Enfants B. Study	1
Arithmétique des commerçants par S. M.	1
L'Année Enfantine d'Arithmétique par Jean Bedel	1
Γαλλικόν Άλφαβητάριον Δ. Κοντογεώργη	1
L'année préparatoire de Grammaire par Larive & Fleury	1

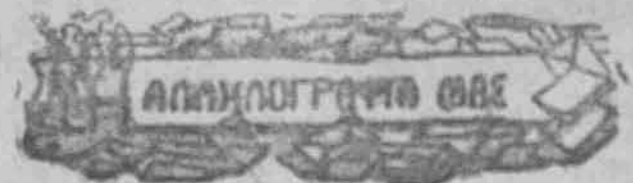
Άριθμητικά.

Α. Ζαμαρίου και Α. Ίωάννου Άριθμητική τεϋχος Δ'	2
Α. Ζαμαρίου και Α. Ίωάννου Άριθμητική τεϋχος Β'	1
Α. Ζαμαρίου και Α. Ίωάννου Άριθμητική τεϋχος Γ'	2
Άπ. Άράπη Άριθμητικά Γεννάσματα τεϋχος Ε'	2
Α. Εύσταθιανού Άριθμητική έδωσις Β'	1
Π. Άγγελίδου Άριθμητικά Άσκήσις τεϋχος Β'	1
Μ. Σακελλαροπούλου Γεωμετρία Προκαίδια υπό Α. Κ.	4

Γεωγραφία.

Φ. Ζανιέτου Γεωγραφία και τοπογραφία της Κωνσταντινουπόλεως διά την Γ' τάξιν	1
Φ. Ζανιέτου Γεωγραφία διά την Δ' τάξιν	2
» » » διά την ΣΤ' και Ζ' τ.	1
Π. Άγγελίδου Γεωγραφία διά την Ε' τάξιν	1
Α. Σεργιάδου και Κ. Καλδή Πρώται γεωγραφικά γνώσις διά την Γ' τάξιν	1

	Σάμ.
Μ. Τσαγκάκη Πατριδογραφία προς χοήσιν των δημοτικόν σχολών	1
Γ. Σεργιάδου Τοπογραφία διά την Γ' τάξιν	1
Δ. Σεργιάδου Πατριδογραφία διά την Γ' τάξιν	1
Λ. Δημητριάδου Πατριδογραφία	1
Μ. Άναγνωστοπούλου Γεωγραφία διά τας Δ', Ε' και ΣΤ' τάξιας	1
Ι. Βλαστού και Σ. Σιαούδου Γεωγραφία διά την Ε' τάξιν	1
Ι. Βραυτοϋ Γεωγραφία τεϋχος πρώτον Έλληνικαί Ιστορίαι.	1
Δ. Χαμουδεπούλου Έλλη. Ιστορία τεϋχος Γ'	1
Δ. Χαμουδεπούλου Έλλη. Ιστορία τεϋχος Β'	1
Κ. Φιλανδρος Γενική Έλληνική Ιστορία τεϋχος Γ'	1
Δ. Άθανασιάδου και Ι. Δημητριάδου Ιστορ. της Άρχαίας Έλλάδος τεϋχος Γ'	1
Α. Άθανασιάδου Έλληνική Ιστορία Άρχαίας Έλλάδος τεϋχος Β'	1
» Έλληνική Ιστορία	2
Χ. Χατζοπούλου, Α. Καλωταίου, Σ. Οικονόμου Ιστορία της Άρχαίας Έλλάδος τεϋχος Α'	1
» Φυσικά.	
Κ. Φαλλιέρου Φυσιογνωσία τεϋχος Β'	1
Μ. Δασκαλάκη Μικρά Φυσική έδωσις Δ'	1
Θ. Παπαθεοδώρου Εικόνες τιές του κόσμου («Ο άνθρωπος») διά την Δ' τάξιν	1
Α. Εύσταθιανού Φυσική Πειραματική.	1
Ν. Κοκκολάτου Στοιχειώδης Άνθρωπολογίας και Υγιεινής	1
Κ. Φαλλιέρου Φυσιογνωσία τεϋχος Α'	1
Κοσμογραφία Α. Ε. Μέγα.	1

Σ έλλω από δια γλυκιά φίλιν εις τον Νικηφόρον εύρατόν, τον όποιον πληροφόρηθ. δια όλα τα ποσά, τα όποσιλλόμενα εις ήμάρ διά τό πτωχό, δημοσιεύεται κατά σειράν εις τους καταλόγους. Χαιρετώ εκ μέρος σου τον Ν. Κοΰμαν και την Άραπίαν—τον Κωνσταντίνον Όδωπερίδην, οστις δόναται να στείλῃ παντός είδους βιβλία διδασκικά εις τα γραφεία μας· διεβδόζω τους χοιρετισμούς σου εις τον Θ. Ι. Μακρίδην—τον Μικρὸν φιλόσοφον, που είναι καιεθουσιασμένος με τό Παιδικόν και τον όποιον δέχομαι εις την άλληλογραφίαν και συνεργασίαν μας. Έγχαίρω τό ψευδώνυμόν σου— εις την Βιργινίαν Χαμπιον, ήτις χαιρετῆ τό Άστερίκι του εύρατου, την Μαριάνθην Ίωαννίδου, την Φαίδραν Μακροχωριτίδα και την Εύλομπίαν Τσοτσούλογου.

Έ εκρίθησαν: «Τό παρρηθι» Άσπασίας Κωνσταντινίδου—«Άνέκδοτον Σολουώντος» Μικρού στρατιώτου—«Υγιή άρροσίσις» Βέρωνος Ψωμάδου—«Έλε σόδια» Τιμολέοντος Στ. Πετρίδου—«Άσιειόν ά έκδοτον» Γεωργίου Α. Καρβιλά.

ΕΙΡΗΝΗ

ΔΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Άποστολαί εις τό «Απ'Όλα».

Κατάλογος ΙΖ'.

Γρηγόριος Άπ. Κωνσταντινίδης, μοθητής	
Ε' τ. του όρρεν. Κοκτοσκάλιου	Γρ. 50.—
Τέλος του πολέμου	30.—
Βασιλική Ι. Χρηστίδου	15.—
Μαρίνα Παπαδοπούλου	15.—
Ζήτη τό «Απ'Όλα» μας	7 50
Τιμολέων Στ. Πετρίδης	5.—
	Γρ. 122 50
Έκ των προηγουμένων καταλόγων	978 50
Εισπραχθέντα εν έλαφ.	Γρ. 1101.—